

Prostor za mojo glavo

(GROTESKA V ENEM DEJANJU)

»Iščem prostor za mojo glavo.«

»Ne razmem...« sem zamomljal zaspano.

»Iščem prostor za mojo glavo!« je ponovil glas.

Glede na to, da je pred vrati stalo telo, katerega roke so držale glavo nekje v višini naročja, se je slišalo kot da govori kak pritlikavec. Omotičen od popoldanskega spanca sem se stresel in si podrobneje ogledal »stvor« pred vrati.

Glava je bila natančno odrezana tik pod adamovim jabolkom, tako da je le-to ob vsaki izgovorjeni besedi nemirno poskakovalo kot da bo vsak trenutek zbežljalo izpod kože. Odrezanina bila sicer skrbno zašita, vrat telesa pa je bil diskretno zakrit za modnim srajčnim ovratnikom. Obleka je bila izbrana okusno: temno modrikast komplet z medeninastimi gumbi (ali vsaj njihovo imitacijo, tega nisem razložil), temno rdeča kravata, ki je nevpadljivo okrasila sivo srajco, rjavkasti čevlji s poudarjeno peto. Zato pa je glava precej zaostajala za urejenostjo nekoč lastnega telesa; starikav obraz z nekajdnevno brado, snopi mastnih, razmršenih las, redke, bledikaste obrvi.

»Nikar se ne obremenjujte z mojim videzom. Saj ravno zato sem naročil telesu naj pozvoni pri vas. Razgledan človek ste in zato vem, da cenite bister um in zdrav razum veliko bolj kot pa telo« je spregovorila glava. Zelene oči so nemirno švigale po meni in v njih je bilo prepoznati željo po potrditvi.

»Nekoliko sem še omotičen... Po kosilu rad nekoliko zadremam...« sem zehnil.

»Zbudil sem vas, kajne?« je dejal sogovorec z nekakšnim sprevrženim zadovoljstvom.

»No, da, lahko bi se tako reklo...« sem potrdil njegovo ugotovitev. »Sprašujem, kaj lahko naredim za vas. Ste namreč prva glava, ki je potrkala na moja vrata. Še nobene nisem videl tako od blizu... tako *v živo*. Naj vas kličem preprosto glava ali – «

»Glava, Um, Pamet, kakor vam drago, ni važno. Lahko sem on ali ona ali pa ono. Imena niso pomembna. Tako kot ni pomemben popoldanski spanec. Sam spim, ali natančneje, počivam, le kakšno urico ali dve ponoči. Toliko, da si nekoliko zbistrim misli.«

Samozadosten nastop in neprijeten ton glasu me je zmotil, zato sem ugovarjal;

»Ne vem, če imate prav. Ne glede imen, katera nam pomagajo pri prepoznavanju, ne glede počitka. Počivati moramo zaradi telesa samega. Pa tudi glava potrebuje svoj čas za počitek.«

»Izvrstno, sva že prišla do prve stične točke. Kaj vse potrebuje telo za svoj obstoj in kaj mora pri tem postoriti glava,« se je nenadoma razživel sogovorec.

Nenadejani izbruhi navdušenosti pri sogovorcih so me vedno navdali z rahlim sumničanjem in tudi tokrat ni bilo nič drugače. O tako imenovanih samostojnih glavah sem slišal kar veliko, nekaj časa sem celo podrobno sledil znanstvenim debatam na to temo, nikoli pa si nisem mislil, da bo nekega dne katera kar tako potrkala na moja vrata. Počepnil sem in tako prišel v isto ravnino z glavo.

»Mislim, da bi bilo dobro, da zdaj končno pojasnite čemu ste pozvonili na moja vrata. Če vas prav razumem, iščete nekoga, ki bi vas vzel k sebi?«

»Izvrstno, prav ste razumeli! Iščem nekoga, pri katerem bi lahko dejavno uporabljal svoje možgane... Ampak,« je nenadoma užaljeno premenjal razpoloženje »ni se vam treba sklanjati, veste, tudi jaz lahko ukažem rokam, da me vzdignejo višje!«

»No, nisem vas mislil žaliti...«

»Ljudje na splošno ne mislijo kaj dosti. Preveč so obremenjeni s telesom« me je s pogledom, usmerjenim nekam vstran, podučila glava.

Počutil sem se, kot da sem rekel kaj sramotnega. Dvignil sem se v prvotni položaj, saj je vse skupaj postajalo že malce absurdno.

»Tako, zdaj sem zravnana,« sem dejal.

Glava me je natanačno premerila od nog do glave, nato pa glasno in razločno izdala ukaz.

»Telo, dvigni me v višino sogovornikovega obraza, torej za okoli sedemdeset centimetrov!«

Telo je nemudoma ubogalo in privzdignilo glavo. Zmota v oceni višine je bila očitna, saj me je obiskovalec gledal v goltanec. Piskajoče je popravil svojo oceno višine in ko sva se slednjič gledala skoraj iz oči v oči, sem se nehote obrnil stran. Iz obiskovalčevi ustne votline se je namreč širil nezmotljiv vonj po zgniti hrani. Glava je zardela in sledilo je nekaj trenutkov mučne tišine.

»No, mislim, da zdaj lahko začneva,« je naposled dejala glava, z očmi še vedno švigajoča nekam mimo mojih ramen. »Vem, da ste dovolj razumni, da boste razumeli kaj govorim in se tako kot jaz, tudi vi navdušili nad mojimi vidiki prihodnosti človeškega udejstvovanja v tehnološko naprednem času. Človek v resnici namreč sploh ni daleč od končnega odgovora na vprašanje o smislu življenja. Ljudje kot vi ali jaz, smo naravnost ustvarjeni za razrešitev takega ali podobnih vprašanj... Sami ste naprimer bistroumno ugotovili, da iščem prostor, kjer bi lahko v miru

deloval. Iščem nekoga, ki bi me rad imel za družbo, torej nekoga s katerim lahko razglabljam o pomembnih življenjskih, socioloških in filozofskih vprašanjih. Zdi se namreč, da vse preveč energije vlagamo v telo, mnogo premalo pa v naše umske sposobnosti. Konec koncev smo ustvarjeni, da vladamo z razumom. In kot vidite, sem sam že prišel do stopnje, katera bi morala postati v razvoju človeka naravna. Rešil sem se bremena, imenovanega telo, in ga popolnoma podredil svojem pravemu namenu: da uboga moja povelja in izpolnjuje tisto, kar mu naročim. Preveč pomembnih vprašanj je za razvozlati na tem svetu, da bi si še naprej lahko privoščil telo, ki samo jemlje in terja, nič pa ne daje v zameno v sorazmerju s potrošeno energijo. Zato sem si dal odrezati telo in vanj namestiti vodstveni mehanizem... Pa saj gotovo veste že vse o tem, to pač ni nič novega.«

»Slišal sem že o tem, res je...«

»No, potem vam je tudi že vse jasno... Glavo kirurško ločijo od telesa in iz njega naredijo strežnika z lastnim cirkulacijskim sistemom. Vse, kar potrebujemo v življenju in za življenje, se namreč skriva v naših glavah. Bistre glave ne potrebujemo odvečnega telesa, katero bi nam tratilo energijo. Telo je za rokovnjače. Pa kaj bi vam vse to razlagal, saj ste sami že pred desetletjem načeli to temo.«

Ker me je potrpežljivost začela nekoliko zapuščati in ker sem nenadoma začutil močno potrebo po požirku popoldanske kave, sem gosta odločno prekinil.

»Poslušajte, to je vse lepo in prav, ampak če ste me prišli prepričevati, da se včlanim v kakšno združenje odrezanih glav ali pa kaj podobnega, vam takoj povem, da iz te moke ne bo kruha,« sem bleknil brezskrbno in ob tem pokazal prvo znamenje porogljivosti.

»Glava, vse je v glavi, se je glasil vaš moto, se spomnite?« je zagostobesedila glava, kot da bi začutila, da se je hočem na hitro odkrižati. Ker je hotela svojo razlago podkrepiti z gesto rok, je pogledovala z očmi navzdol proti rokam, vendar je bilo to v danem trenutku seveda nemogoče.

»Tega se seveda spomnim... S teorijo neodvisnosti glave od telesa sem okužil vso takratno univerzitetno mladino,« sem dejal nostalgčno. »Vendar me poenostavljanje moje teorije vedno znova spravlja v smeh.«

Želji po kavi se je pridružila še želja po kajenju. Segel sem v žep po pipo in jo natlačil z tobakom.

»Pa saj kadite!« je vzkliknila glava osuplo. »Le čemu se mora tako razgledan človek kot ste vi, vdajati tako nekoristnim razvadam?«

»Poslušajte, moje kajenje niti najmanj ni vaša stvar,« sem odgovoril razdraženo. »Tako tudi ni vaša stvar, če ponoči ščijem v umivalnik, ker se mi ne da iti do stranišča. Mi že paše kaditi. Paše mojemu telesu in moji

glavi. Sicer pa sploh ne vem, od kod me imate za tako pomembnega in pametnega, da ste pozvonili ravno pri meni.«

Glava me je pogledala z začudenjem in zdelo se je, kot da poskuša uganiti moje misli.

»Podali ste teorijo o glavi kot centru vsega. Prav vaši članki in razprave so me vzpodbudile k razmišljanju o oddvojitvi glave od telesa.«

»Potem že niste dobro prebrali mojih člankov in preposlušali mojih predavanj. Ali pa jih niste prav tolmačili. Jaz sem podajal tezo, vendar z jasnim opozorilom, da sem razvil le teorijo. Teorijo o tem, da glava načeloma lahko deluje popolnoma avtonomno, neodvisno od telesa, in da so vse odločitve, tako dobre kot slabe, le rezultat naših prizadevanj in odločitev v glavi. Tako kot naprimer kajenje. Zanj sem se odločil zavestno in tudi preneham lahko le tako, da odločitev o tem sprejemem v svoji glavi. Nobena tableta ali zdravljenje na kliniki me ne bo odvadilo kajenja. Samo svobodna volja in zavestna odločitev me lahko odvadita kajenja. In tu pride do paradoksa; vem, da je kajenje škodljivo in slabo, vem, da kajenje ne prinaša nobenih koristi za moje zdravje, vendar to paše mojemu počutju, mojemu notranjemu miru, mojemu stilskega okusu nenazadnje... Kajenje pač odgovarja mojemu razpoloženju!«

»No, vidite, prav to dokazuje, kako nepotrebno je telo, kakšen balast predstavlja kup mišic in sala. Lahko se ločite od telesa in kadite brez posledic za zdravje. Če nimate telesa lahko kadite kot turek in se vam ne bo zgodilo praktično nič,« je razpravljala glava.

Strastno sem potegnil dim in pomislil, kako se katran lepi na notranjost mojih pljuč.

»Moj osnovni namen je bil razmišljanje in ne akcija. S tega stališča je vaš ugovor umesten. Ampak ponovno vas opozarjam – moje razprave so ponujale tezo o neodvisnosti kot osnovnem življenjskem vodilu in nič več. Telo in glava sta neizpodbitno potrebna eden drugemu.«

Oči sogovorca so se nemirno švigale vse naokrog in doumel sem, da se z mojim pojasnilom nikakor ne strinja.

»No pa mi povejte,« sem nadaljeval, »kaj bi bilo, če bi vsakega, ki bi umiral, pred smrtjo ločili od telesa? Kolikor poznam to zadevo in kakor ste že sami povedali, ima glava svoj cirkulacijski sistem. To torej pomeni da smo odkrili nesmrtnost!« sem poudaril, da bi sogovorca vsaj deloma prepričal o nesmiselnosti njegove trditve.

»Ah, to vendarle ni tako preprosto... Kri v moji glavi je ista kot v telesu, saj je niso menjali. In tudi umetni cirkulacijski sistem v glavi se sčasoma izrabi. To bi vendar že lahko vedeli, saj so vsa določila v zvezi z ločevanjem glave od telesa tudi uzakonjena. Če bi kdo lahko živel v

nedogled, bi bil to le umeten, robotiziran človek. To pa zagotovo ni v interesu svetovnih velesil, na to se lahko zanesete.«

Sogovornikova podučnost me je nekoliko presenetila. Pa ne samo to; presenetilo me je dejstvo, kako do potankosti so uspeli izpopolniti sistem umetnega srca. Telo sogovornika je bilo namreč v zavidljivi fizični kondiciji, kar je samo pričalo o tem, da so morali cirkulacijski sistem razviti do popolnosti. Pravilno in v sorazmerju so morali namestiti vse gibalne senzorje in uskladiti delovanje vseh okončin. Očitno je bilo, da so imeli še najmanj težav z recepcijskimi instrumenti. In delovanje glave! To je bil še veliko večji dosežek. Niti v sanjah si ne bi mogel predstavljati, da so uspeli narediti tako izpopolnjen sistem. Sam sem namreč se že pred leti ločil od vseh teh razprav in same industrije. Pa saj niti nisem imel izbire! Po nekaj objavah razprav o neodvisnosti uma od telesa, s katerim sem si več ali manj nakopal le težave na družbeni ravni in nerazumevanje pri človekoljubnih društvih, sem nehal spremljati vse v zvezi z ločevanjem uma od telesa tudi na tehnološkem nivoju.

»Telo tedensko oddajam v remont, « je, ko je uvidela da v telo zrem z večjim občudovanjem kot v njo, nejevoljno pojasnila glava. »Tam telo očistijo in preverijo pravilno delovanje vseh instrumentarijev,« mi je še pojasnila, ne da bi to kakorkoli zahteval od nje. Ker je bila glava že na pogled nezadovoljna z mojo reakcijo na njeno razlago, sem sklenil, da ji bom skušal kar najbolj razjasniti svoje videnje stvari in hkrati objektivno analizirati napačnost njene odločitve. Pipa sem pritrkal ob vrata in pustil, da se neizgorjeni tobak scedi z nje.

»Recimo, da imate prav. Zakaj bi nekaj, kar vse svoje znanje in vedenje nosi le v glavi, podpiralo nekaj, kar samo zahteva in jemlje. Gre takorekoč za vprašanje vsebine nad obliko. Vendar ob tem takoj pomislim na vzajemnost in parcialnost. Eno z drugim, eno brez drugega... Izključevanje bi še prišlo v poštev, a le v izrednih situacijah. Recimo, da ni dovolj hrane, v Afriki mogoče, tam bi bilo ločevanje glave od telesa lahko teoretično opravičljivo. Vendar tu v ospredje že stopa demografija in industrijska razvitost, pa tudi inteligentni faktor je pri tem odločujoč...«

»Tako je! Telo je v primerjavi z glavo odveč in nefunkcionalno, potrebno ga je vzdrževati, hraniti, paziti na težo, na maščobe... Medtem pa glava zahteva le zrak in kroženje krvi! Še več! Brez telesa odpade vsaj polovica funkcij, katere se sicer za glavo zde nepogrešljive. In če odvzamemo telo, nam ostane glava, ki se v tem primeru lahko posveti resnično pomembnim življenjskim vprašanjem,« je navdušeno vskočila glava in s svojimi zelenimi očešči nepremično zrla naravnost vame.

»Prosim, da mi pustite dokončati. Vprašujem vas, kakšen smisel ima ločevanje glave v zaostalih predelih, kjer ni toliko izobražencev? Kaj nam bo milijon glav, ki ne bi vedela kam same s sabo? Potem bi jih lahko zmetali kar v Nil ali pa v Ganges. Telo mora ostati kot delovna in vzdrževalna sila. Pa gremo še naprej. Recimo, da telo čez stoletje ali pa tisočletje popolnoma odpade in se vse vrte le v glavi in njenih ukazih strojem – koga bi potlej glava sploh še lahko nagovarjala, kako bi potlej glava lahko rojevala? Vidite, že tu se popolnoma ustavimo: če popolnoma izključimo fizičnost, če popolnoma izključimo srce, ni nadaljevanja vrste, ni čustev, ni človečnosti. In tale najina debata pri tej točki preide na nivo prepiranja dveh otročajev, ki ne vesta, kako štorklja prinese otroka na svet,« sem zakrilil razočaran sam nad sabo. Ni mi bilo jasno, da sem se spustil na tako nizek nivo. Starost je iz mene očitno že začela delati otroka in to ni bilo nekaj, kar bi lahko odpravil samo z zamahom roke.

»Podali ste najslabšo možnost izmed vseh. Jaz govorim o realni zasnovi takega življenja, recimo na osnovi stopnje inteligence. Vse glave niso enako pametne, nekatere se že rodijo okvarjene in te bi lahko služile nam, pametnejšim in pomembnejšim. Tako bi se lahko mi ukvarjali z razvozlavanjem problemov, ki zadevajo prav take, okvarjene ali po lastni krivdi nerazvite možgane. Določen odstotek okvarjenih glav, pa čeprav s telesom, bi seveda potrebovali zato, da preživijo zdravo večino.«

»Ah, to je spet suženjstvo, grdo, nemoralno, brezpravno izkoriščanje, katerega naj bi odpravili že pred stoletji. Poleg tega res ne vem, kaj mislite s stavkom *po lastni krivdi nerazviti možgani*. Mar res mislite, da ste samo vi vredni življenja? Potem lahko določimo inteligenčni prag in kar vse, ki ga ne dosega, pobijemo, pa bo!«

»Nemorala? Kaj je že to? O kakšni nemorali bi lahko govorili brez telesa? Samo o besedni nemorali! Ne o čutni, ne o fizični, le o besedni! In kaj lahko naredi beseda? Nič, prav nič ne more narediti, v najslabšem primeru lahko v vas iz drugih ust prileti pljunek! Čustvena prizadetost popolnoma odpade! Kar pa se tiče suženjstva – ta je bil odpravljen le formalno, samo preoblikoval se je. Močnejši izkorišča in izrablja šibkejšega. Tu se ne more kaj dosti spremeniti prav zaradi fizičnosti. Da ne govoriva o pravicah. Le kakšno pravico ima človek? Pravico do gledanja resničnostnih šovov in do pisanja pisem bralcev. To vam je res velika pravica.«

»To je seveda hudo poenostavljanje,« sem se uprl in zatrdno sklenil, da glavi kljub nekaterim pametnim prebliskom tokrat ne pustim ugovarjati. Hotel sem do konca izpeljati misel, s katero sem začel pogovor, a ko sem odprl usta, da nadaljujem, me je prišlek ponovno prehitel.

»No, pa pustiva zaenkrat to, tu sva zašla že predaleč... Kar sem hotel povedati je, da je telo popolnoma nekoristno, da se obnaša kot parazit. Če pride na primer do poškodbe ali bolezni, mora glava aktivno sodelovati. Možgani porabljajo energijo za jok, za bolečino, medtem ko v primeru ločenosti glave od telesa bolečina izgine, kajti cirkulacijski sistem, katerega imate vgrajenega v sebi, torej v glavi, vam dovaja le zrak in skrbi za krvni obtok. Ne čutite nobene bolečine, morebiti le glavobol, pa še to redko... Še mraz in toploto komajda občutite, vsekakor manj kot s telesom. Pomislite koliko manj posilstev, telesnih pohab in kraj bi bilo na svetu, koliko manj stroškov zdravljenja vseh mogočih bolezni...« se je muzala govoreča glava in mi v trenutku svojega zmagoslavja ponudila priložnost, da podam ugovor.

»Obnašate se kot popoln idiot. Kaj ne veste, da se vsem menjavam razpoloženja, ki jih občutite sedaj, lahko zahvalite spominu? Prav zaradi spomina menjate razpoloženja, prav zaradi njega trpite in se veselite! In če ostanete še brez spomina? Boste tedaj še tako pametni, razgledani, vsevedni? Boste potem še razumni? Ali pa boste le navaden bebec? Pa pustimo spomin, pravite, pustimo spomin in bolečino in čutenje... Zakaj pa potem ne pustimo telesa? Zakaj potem ne pustimo človeka? Če ni bolečine, če ni žalosti, če ni veselja, ni za kaj živeti. Raje hodim naokrog z nožem v hrbtu, kot pa z glavo v naročju!« sem vzkipeł, ne da bi do konca izrazil, kar sem hotel povedati. Preprosto nisem *vedel*, kako povedati.

Glava je začudeno buljila vame, kot da ji ni bilo najbolj jasno kar sem hotel povedati, in očitno je bilo, da sem jaz tisti, ki se je dal speljati na limanice te bedaste razprave.

»Hm, vaše besede niso brez osnove, čeprav gledate preveč vnaprej... Jaz govorim o zdaj. Govorim o tem, da imate telo, katerega bi se lahko znebili. Saj ne bi bilo potrebno kar čez noč ločiti vseh glav od telesa. Naj ostanejo delavci, reveži in zanikrneži! Naj! Saj konec koncev niso sposobni za nič drugega, kot le za fizično raboto! Kar zadeva mene, ki vse kar potrebujem in vem nosim v glavi, bi rad nekje našel mesto. Recimo na knjižni polici vaše dnevne sobe; tam bi lahko v miru premleval dogodke o zdaj in tu. Hlepim po razumstvu, po razreševanju stvarnih vprašanj. Zato sem se ustvarjen in to si želim! Nočem telesa, ker ga ne rabim! Vse, kar cenim in kar je vredno nosim v glavi! Če že gre za novodobno suženjstvo, v redu, naj gre! Z vse preveč pomembnimi vprašanji se imamo ubadati, da bi lahko vsi v tem procesu sodelovali enakopravno...«je samoumevno razložila glava, ne da bi se zavedala, da se pri tem že kar sama zapleta v nasprotja. Še malo prej je govorila o tem, kako bi *VSI* morali ločiti telo od glave, srce od razuma, zdaj pa govori le še o sebi in o *NAS*.

»Pa srce? Kaj ne veste, da moramo gledati in odločati tudi s srcem? S pravim, krvavečim srcem iz mesa in mišic, srcem, zaradi katerega ljubimo, sovražimo in počnemo še kup drugih življenjsko pomembnih stvari?«

Oči sogovorca so se na široko razprle, tako da se je zdelo, kot da sem uganil njegovo misel.

»Točno v tem je problem, točno to je tisto, kar je v vašem razmišljanju narobe! Samo z razumom lahko presojava, samo z razumom smo trezni, samo z razumom lahko zadovoljivo poiščemo odgovore. Srce le zmede in meša naš program, srce uničuje celoten miselni sistem! Nič nimamo za odločati in gledati s srcem, glede tega se popolnoma motite. Konec koncev gre tudi pri srčnih zadevah v končnem šestevku za delo glave. Srce je pumpa za telo in temu namenu naj tudi služi. Popravljam se – *izključno* temu namenu naj služi,« je bruhalo iz sogovorca, kot da bi mu izpulil trepalnico ali kaj podobnega. Na mah se mi je posvetilo, v katerem grmu tiči zajec.

»Čustva so torej popolnoma odveč, ha?«

»Za čustva človeštvo nima časa.«

»Možatost, treznost, preudarnost... Skoraj čista matematika!«

»...niste daleč...«

»Pa mislite, da so bile vse dobre odločitve velikih človeških voditeljev le plod preudarne, gole razumske logike!«

»Morale bi biti!«

»Morale bi biti... hm... Torej zakon, otroci, ljubezen... Vse to je ničvredno in nepotrebno?«

»No, recimo...«

»No, recimo, da ste popoln tepec! S to svojo teorijo sebičnosti in prepričanostjo o svoji *super* razviti inteligenci ste nič drugega kot samovšečen, vase zaljubljen bedaček! S takimi kot ste vi, bi človek izumrl v manj kot petdesetih letih! Seveda – brez srca in odločanja na podlagi čustev bi imeli popolnoma proste roke! Nobene odgovornosti vam ne bi bilo potrebno prevzeti, za nobenega se vam ne bi bilo potrebno več žrtvovati. Za nobenega potomca se vam ne bi bilo potrebno razdajati. Ne, vi bi samo modrovali in solili pamet drugim! Vi bi bili pametni, razgledani in vzvišeni! Zdaj še manj razumem, da ste bili pripravljeni zaradi nepotešljivega egoizma in zaverovanosti vase iti tako daleč, da ste se ločili od telesa! Zdaj šele vidim, kakšna idiotska norost vas je obsedla, kakšna strahopetnost tiči v vaši bolni, vase zaljubljeni betici! In kar je najbolj strašno – niste osamljen primer! Saj se vse ujema! Mislite da ste lepi, pametni in bogati, če zaničujete tradicionalne vrednote ter osnovna moralna načela... Kakšna skrb za drugega, kakšna skrb za nebogljene! Saj imate vendar sebe!«

Obiskovalec je buljil vame, kot da sem z drugega planeta. Nekaj mu nikakor ni bilo jasno.

»Gospod P., kaj pa govorite... Kaj vam pa je?«

»Kaj mi je!« sem besno zavpil. »KAJ MI JE?« sem glavo prežeče prestrelil s pogledom. »Saj res, kaj pa mi je? Spim, kadim, serjem, ščijem, trpim, jokam, hodim v trgovino, obiskujem ženin grob, se smejem, se veselim... Res, kaj mi je vendar? Sem normalen? Sem prizadet? Ne nosim blagovnih znamk, ne klofutam svojih otrok, nikoli za časa življenja nisem prevaral žene... Res, glava božja, le kaj mi je? Le kaj mi je, da nočem ostanka življenja prevegetirati na prašni knjižni polici in modrovati o nepokretnih starcih, ki na stara leta prenašajo svoje spomine, svoja čustva, svoj strah, svoj artritis! Ja, bog nebeški, le kaj ti je bilo, da si ustvaril človeka, ki se postavlja nad tabo, nad mano, nad samega sebe? Saj se boste začeli še zaljubljeni sami vase! Stran z rekami, ribniki in ogledali, stran!«

»Vi...Vi niste normalni... Vi ste bolni! Imel sem vas za uglajenega, pametnega in razgledanega človeka! Govorim vam o razsvetljenju matere narave, ki je tako neposrečeno skomponirala človeka. Kakšno pravico naj ima telo, če ne more misliti in odločati?«

»Nad naravo bi se torej postavil? Nad naravo? Ti si res popoln! Popoln tepec, tepka, tepko, za karkoli se že imaš!« sem mu zabrusil.

»Vi ste spaka, vi ste senilen propadajoči starec! Sram vas bodi! Phe, nekateri se zavedamo svojega poslanstva, medtem ko drugi vegetirate v svojih lupinastih telesih,« je bljuvala vame glava.

»Pa se nisi menda razburil! Saj si popolnoma zaripel v obraz! Kako ti je uspelo? To je vendar čustveni odraz tvojega stanja!« sem se porogljivo zarežal. »Pokazal si čustvo!«

»Sram! Sram naj vas bo, skrijte se! Skrijte se v vašo mišjo luknjo, niste vredni da slišite besedo iz mojih ust!«

»Na tvojem mestu bi se raje vprašal koliko si sam vreden brez telesa...«

»Veliko več kot vi zagotovo!«

»Govoriš kako bi izkoreninil bolezen, pa si sam kripelj!«

»Predlagam, da si vašo dementno glavo vtaknete v rit!«

»In ti svojo raje pelji v prešo ali kaj podobnega, več koristi bo od nje, če bo služila kot hranilo svinjam. Saj si že slišal za kostno moko, kaj?«

Glava je zakuhala, kot da je tik pred eksplozijo.

»Kaj? Kaj si drzneš, ti, ti... fosilni ostanek!«

»Ker res nimam časa za tvoje kozlarije,« sem dejal kolikor se je dalo mirno, »te prosim, da se odstraniš izpred mojega vhoda«

»Nimaš časa! Ti, dinozaver, nimaš časa! Seveda ga nimaš, ko pa imaš preveč dela s praskanjem lastne ritne luknje« je škodoželjno prhnil predrzni sogovornik in tokrat sem res začel izgubljati potrpežljivost.

»No, dovolj, gremo....šč, šc,« sem ga nagnal in nakazal, da bom zaprl vrata.

»Meni boš zapiral vrata, ti skorjasti zajedalec....« se je usul plaz žaljivk.

»Dovolj bo, gremo, kaj nisem rekel, da glavo raje pelji v prešo?« sem ga spodil in trdo zaprl vrata. Utrujen od razglabljanja sem se nameril v kuhinjo, da popijem kozarec vode, vendar mi nekaj ni dalo, da ne bi do konca prisluhnil glavinemu samogovoru s telesom.

»Neverjetno, kaj si nekateri dovolijo... Mene, pametno glavo pošiljati v prešo, mene, moj veličasten Um pošiljati v uničenje!« se je razburjala glava.

Na oknu, ki se je držalo vhodnih vrat, sem nekoliko odgrnil zaveso, ravno dovolj, da sem videl kako glava, katero je telo držalo v rokah, pogleduje navzdol.

»Si slišalo, teslo, kaj mi je rekel? Si slišal, ti nekoristen zbirek celic, kaj mi je rekel senilni stavec? Glavo v prešo! Glavo v prešo, mi je rekel, ha! Si slišalo, truplo neproduktivno, GLAVO V PREŠO!« se je veliki Um drl nad nekoč lastnim delom svojega bitja. In naenkrat se je začelo vse skupaj odvijati z nedojemljivo naglico. Telo se je začelo premikati k cesti, ki je vodila mimo moje hiše, medtem, ko je glava še kar naprej godrnjala.

»Glavo v prešo, mi je rekel, si moreš misliti... Glavo v prešo, phe... Hej, kam pa? Hej, ustavi se!« je zategnjeno vzkliknila glava. »Kam greš? Hej, ustavi se!« Telo se je namreč pomaknilo čisto do roba cestišča in začelo spuščati glavo proti vozišču. Še nekoliko sem odgrnil zaveso in do mene je popolnoma razločno priplaval proseč glas:

»Kaj pa počneš? Kaj ti je vendar? Cepec, ubogaj me, ko ti pravim, da me dvigni nazaj... Hej, kaj delaš, kam me polagaš? Ne na cesto, si znorel? Nehaj se zajebavati z mano in me vzdigni s tal!« se je zdaj že brezumno drla glava. A telo jo je že odložilo na cestišče in se umaknilo nazaj ob rob. In medtem ko je glava moledovala, da jo telo dvigne s ceste, se je izza ovinka zaslišal grozeč glas avtomobilskega motorja. Glava, položena na cestišča, je zdaj že s shiranim glasom začela brezumno psovati:

»Ti truplo kavkaško, ti nedoraslo tele, ti frdamani pofukelj! Pridi po mene in me poberi! Kaj ne slišiš zvoka motorja? Tla se tresejo, kot da prihaja jebeni potres...« je zakvakala glava, ko se je srečala iz oči v oči z velikansko avtomobilsko gumo. Nikakor ji ni šlo v račun, da je telesu sama ukazala naj jo položi na cesto. Zdaj, v smrtnem šoku, je njena misel nekako

zastala. Začutila je, kako majhna in nebogljen je v primerjavi s sicer neznatno avtomobilsko gumo, in njene široko razprte oči so se tik pred srečanjem z gumo sunkovito zaprle. Voznik je sicer zadnji trenutek zasukal volan v desno, proti hiši, vendar je bilo za kakršenkoli rešilni manever že prepozno. Ob stiku trde gume z glavo je počilo podobno, kot počijo jajce kadar ga ubijemo v ponev, in avto se je z vreščočim zvokom pregretih zavor ustavil na pol poti med cesto in mojo hišo. Voznik je v šoku planil iz avtomobila, se prijel za glavo in ob pogledu na zdrizasti zmazek začel vpiti:

»Povozil sem glavo! Ljudje, povozil sem glavo!«